

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 647/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. V., zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Timárom, advokátska kancelária TIMAR & partners, s. r. o., Štúrova 42, Šaľa, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 107/2013 z 27. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2013 doručená sťažnosť E. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 107/2013 z 27. augusta 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 228/2010 z 8. augusta 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 110/2012 z 23. októbra 2012 uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 a 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon vo vtedy účinnom znení (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 8 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a na trest prepadnutia veci. V rámci adhézneho konania mu bola uložená povinnosť nahradiť spôsobenú škodu. Trest mal byť sťažovateľovi uložený aj za použitia vtedy účinného ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona.

Pretože ústavný súd nálezom č. k. PL. ÚS 106/2011-85 z 28. novembra 2012 rozhodol, že v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona v relevantnom znení slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy, sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na obnovu pôvodného trestného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 228/2010.

Okresný súd návrhu sťažovateľa vyhovel a uznesením č. k. 1 Nt 2/2013-20 z 29. mája 2013 podľa § 394 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) obnovu v trestnej veci okresného súdu sp. zn. 1 T 228/2010 povolil a podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zrušil výroky o trestoch a zaradení sťažovateľa na jeho výkon, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o povolení obnovy konania podala riadny opravný prostriedok Okresná prokuratúra Galanta (ďalej len „okresná prokuratúra“), ktorá

považovala uznesenie okresného súdu za nesprávne, pretože nevychádzalo z ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Na základe sťažnosti podanej okresnou prokuratúrou krajský súd uznesením č. k. 5 Tos 107/2013-37 z 27. augusta 2013 uznesenie okresného súdu č. k. 1 Nt 2/2013-20 z 29. mája 2013 podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na obnovu konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 T 228/2010 zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa predmetné rozhodnutie krajského súdu je nezákonné, porušujúce označené základné práva zaručené mu ústavou a práva zaručené dohovorom. Právny názor krajského súdu v ňom vyjadrený nie je podľa mienky sťažovateľa správny.

Sťažovateľ je presvedčený, že „Ustanovenie § 41b zákona o konaní pred ústavným súdom konštatuje pre prípad v ňom uvedený splnenie podmienky (dôvodu) obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku (ustanovenia § 394 ods. 1 a ustanovení o postupe v konaní), aj keď sa dotknutý prípad netýka okolností činu alebo osoby páchatel'a, ale ústavným súdom konštatovaného nesúladu právneho predpisu, ktorý bol použitý pri rozhodovaní súdu v pôvodnom konaní, s ústavnou alebo medzinárodnou zmluvou uvedenou v čl. 125 ods. 1 ústavy.

Uvedené riešenie... je logicky spojené s okolnosťou, že v pôvodnom konaní bolo rozhodnuté podľa zákonného ustanovenia, nesúladného s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou. Na reparáciu takej situácie je potrebné v novom konaní (nepostačuje v konaní v rámci povolenia) rozhodnúť podľa ustanovenia, ktorého znenie už nekoliduje s právnou normou vyššieho stupňa právnej sily...

V prípade ústavným súdom konštatovaného nesúladu právnych predpisov, je... konkrétne vyjadreným dôvodom obnovy konania práve zmena trestnej sadzby... Tento dôvod je právne založený vyhlásením nálezu ústavného sud a nie je potrebné skúmať jeho splnenie. V nadväznosti na potenciálnu zmenu rozhodnutia, podpísaná zmena sadzby vždy môže vyvolať zmenu rozhodnutia o treste...

... možnosť zmeny rozsudku vo výroku o treste nemožno už v štádiu konania o povolení obnovy konania odmietnuť, keď sa má pri novom rozhodovaní vychádzať z (dokonca významne) odlišnej trestnej sadzby...

Je porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ak iný sudca, okrem zákonného sudcu, posudzuje uloženie trestu v trestnom konaní. V konaní o obnove konania nemôže sudca (senát) rozhodujúci o povolení obnovy konania, ktorý nebol zákonným sudcom v pôvodnom konaní, posudzovať otázku zrejmého nepomeru uloženého trestu k závažnosti činu a k pomerom páchatel'a za situácie, že zákonný sudca rozhodoval podľa protiústavného ustanovenia...

... porušovateľ vo svojom rozhodnutí poukazuje na to, že pôvodne uložený trest pri použití asperačnej zásady bol uložený v rozpore s § 41 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko dolná hranica mala byť v pôvodnom konaní určená na 8 rokov a 2 mesiace tak, že sa mala horná hranica zvýšiť o jednu tretinu bez ohľadu na dolnú hranicu, a nie na 7 rokov a 8 mesiacov ako bolo v pôvodnom konaní určené. Tento postup porušovateľ dôvodní tým, že tento spôsob výpočtu bol ustálený a akceptovaný súdnou praxou, pričom pôvodný výpočet v pôvodnom konaní bol realizovaný na základe súdnou praxou neakceptovaným modusom.

... porušovateľ v povoľovacom konaní... zasiahol do právoplatne uloženého trestu v nepríslušnom konaní v prvom rade tým, že primeranosť trestu v tomto štádiu konania skúmal, a súčasne aj tým, že určil, že tzv. asperovaný trest v pôvodnom konaní bol uložený nesprávne, pričom ustálil, že pôvodne uložený trest je v rozpore s § 41 ods. 2 Trestného zákona, pričom tento pôvodný trest ani nie je asperovaný trest, teda nebol uložený za použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona. Následne takto uložený trest v povoľovacom konaní skúmal z hľadiska primeranosti vo vzťahu k závažnosti skutkov, osobe páchatel'a, spôsobu spáchania skutkov a iné hľadiská pri ukladaní trestu. Z uvedeného je zrejmé, že súd v konaní o povolenie obnovy konania zasiahol do právoplatne uloženého trestu tak, že tento na jednej strane určil ako nezákonne uložený v rozpore s § 41 ods. 2 Trestného zákona v pôvodnom konaní, a súčasne za primeraný po zohľadnení vyššie uvedeného Nálezu ÚS SR týkajúceho sa asperačnej zásady. Uvedený postup porušovateľ'a je podľa názoru sťažovateľ'a neprípustný a ústavne nekonformný.

... je zrejmé, že vzhľadom na postup porušovateľa nerozhodol o treste zákonný sudca, a súčasne nebolo umožnené sťažovateľovi, aby využil opravný prostriedok voči rozhodnutiu o treste, pričom tým nebolo dodržané konanie v dvoch stupňoch, v ktorých súdy rozhodujú o vine a treste.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že:

„1. Rozhodnutím Krajského súdu v Trnave zo dňa 27. 08. 2013, sp. zn. 5 Tos/107/2013 boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a čl. 48 ods. 1, čl. 49 ods. 1 a čl. 50 ods. 1 a ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 27. 08. 2013, sp. zn. 5 Tos/107/2013 sa zrušuje.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 320,80 €, ktoré je povinný Krajský súd v Trnave zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 218/07, III. ÚS 20/09).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1, čl. 49, čl. 50 ods. 1 a 6 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 107/2013 z 27. augusta 2013, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd pri rozhodovaní o sťažnosti okresnej prokuratúry proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Nt/2/2013-20 z 29. mája 2013, ktorým bola povolená obnova konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 228/2010, napriek existencii relevantných dôvodov na povolenie obnovy konania, návrh sťažovateľa sledujúci tento zámer zamietol v rozpore

s platnou právnou úpravou, keď posudzoval otázky, ktoré podľa názoru sťažovateľa nemali byť v tomto konaní (takomto type konania) posudzované.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 50 ods. 1 ústavy len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

Ústavný súd poznamenáva, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, a preto ani nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 12/05, III. ÚS 92/2012).

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Z uvedeného však nevyplýva záruka, že všeobecný súd rozhodne v súlade s názorom procesnej strany či účastníka konania.

Opierajúc sa o tieto východiská ústavný súd pristúpil k preskúmaniu sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Tos 107/2013 z 27. augusta 2013 z hľadiska možného zásahu do základných práv sťažovateľa. V odôvodnení tohto rozhodnutia okrem iného krajský súd uviedol tieto podstatné skutočnosti:

„Treba zvýrazniť, že ústavný súd v citovanom rozhodnutí nerozhodol o protiústavnosti asperačnej zásady ako takej, ale len v jej časti. Konkrétne za protiústavný

vyhlásil postup, ktorý súdu prikazoval, aby obligatórne uložil páchatel'ovi trest nad jednu polovicu trestnej sadzby určenej postupom podľa pôvodného znenia § 41 ods. 2 Tr. zák.

V predmetnej veci bol odsúdenému... ukladaný trest podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., kde zákon stanovuje základnú trestnú sadzbu od 3 rokov do 10 rokov.

V zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. teda za použitia asperačnej zásady sa táto základná sadzba zvyšuje tak, že pre uloženie trestu je rozhodná hranica 8 rokov a 2 mesiace a horná hranica 13 rokov a 4 mesiace. Postup pre výpočet je taký, že horná hranica trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona sa zvyšuje o jednu tretinu bez ohľadu na dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona.

Horná polovica takto zvýšenej trestnej sadzby sa vypočíta z takto zvýšenej hornej hranice trestnej sadzby a z pôvodnej dolnej hranice trestnej sadzby.

Odsúdenému... bol uložený trest vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov, teda v rozpore s ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorej mal byť odsúdenému uložený najnižší trest vo výmere 8 rokov a 2 mesiace...

Z uvedeného je zrejmé, že odsúdenému bol uložený trest za použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., pod zákonom stanovenú zvýšenú trestnú sadzbu, keďže táto správne mala byť vo výmere 8 rokov a 2 mesiace až 13 rokov a 4 mesiace...“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu jednoznačne vyplýva, že tento sa v preskúmvanej veci zaoberal tak skutkovými, ako aj právnymi okolnosťami prípadu dôležitými pre konečné rozhodnutie o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 228/2010.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom v čase ukladania trestu sťažovateľovi v pôvodnom konaní ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody.

Ústavný súd nálezom sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 rozhodol, že v § 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Úloha krajského súdu spočívala v zisťovaní, či boli splnené všetky podmienky pre povolenie obnovy pôvodného konania, a to, či bol sťažovateľovi v pôvodnom konaní uložený trest odňatia slobody na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť z dôvodu jeho nesúladu s ústavou.

Za najdôležitejšie v prípade sťažovateľ'a považuje ústavný súd potrebu zvýrazniť, rovnako ako to urobil v napadnutom rozhodnutí krajský súd, že nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 nebola spochybnená ústavná súladnosť zásady sprísnenia trestu ako taká (§ 41 ods. 2 Trestného zákona v relevantnom znení), ale za nesúladný s čl. 1 ods. 1 ústavy bol uznaný jedine príkaz, ktorý ukladal konajúcemu súdu

uložiť páchatelovi trestného činu trest nad jednu polovicu za pomoci asperačnej zásady určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

Bolo teda relevantným, ak krajský súd v rámci rozhodovania o povolení obnovy konania zisťoval, či trest odňatia slobody bol uložený v súlade s ustanovením zákona, ktoré neskôr stratilo účinnosť z dôvodu jeho neústavnosti.

V danom prípade krajský súd názorne, opierajúc sa o príslušné ustanovenie Trestného zákona, uviedol, v akom rozpätí mal byť sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody za použitia ústavne nesúladného ustanovenia (8 rokov a 2 mesiace až 13 rokov a 4 mesiace) a aký mu v skutočnosti uložený bol (7 rokov a 8 mesiacov). Nemožno odvolaciemu súdu preto nič vytknúť, ak reálny trest nepovažoval za uložený v súlade s vtedy platným znením § 41 ods. 2 Trestného zákona, a teda za taký, ktorý by odôvodňoval povolenie obnovy konania. Tento záver krajského súdu považuje ústavný súd za presvedčivý a ústavne akceptovateľný.

Ak sa sťažovateľ domnieva, že už len samotná okolnosť použitia ustanovenia § 41 ods. 2 vtedy účinného Trestného zákona je dôvodom na rozhodnutie o povolení obnovy konania, potom je potrebné uviesť, že takýto pohľad na uvedenú problematiku je príliš formalistickým, bez zohľadnenia jej materiálnej podstaty, ktorú predstavuje skutočnosť, že trest odňatia slobody reálne nebol uložený v zhode s týmto ústavne nesúladným ustanovením Trestného zákona, ale bol nižší.

Práve táto skutočnosť (materiálna podstata) je aj podľa názoru ústavného súdu rozhodujúcou pre posúdenie splnenia podmienok obnovy konania. Krajský súd preto postupoval správne, ak v snahe zistiť ich splnenie preskúmaval, aký (čo sa týka výšky) a akým spôsobom (použitie zákonných ustanovení) bol trest uložený. Ako už bolo uvedené, jeho závery je potrebné považovať za ústavne konformné, preto žiadnym spôsobom nemohli zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu, do jeho základného práva na zákonný trest a do práva na spravodlivé súdne konanie.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v konaní o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy nezasiahol ani do práva na zákonného sudcu. Je pravdou, že vyjadril svoj názor na zákonnosť a primeranosť sťažovateľovi uloženého trestu odňatia slobody v pôvodnom konaní tak, ako mu to prikazovalo ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku, podstata jeho rozhodnutia však spočívala v inej argumentácii, ktorú ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľnú, nemožno preto uznať názor sťažovateľa, podľa ktorého krajský súd v konaní o povolení obnovy uplatnil právomoc zverenú jedine súdu konajúcemu v merite veci pri rozhodovaní o treste.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi označeným uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 107/2013 z 27. augusta 2013 a namietaným porušením základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom, preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2014